

«Брак професіоналів — проблема, на яку не варто закривати очі...»

У гонитві за новаторством легко занедбати традиції. Не завжди новації дають очікувані результати. Тому перш ніж популяризувати той чи той досвід, варто впевнитися в його ефективності, виважено поставитися до визначення вектора професійного розвитку. Виваженість — одна з передумов успішної роботи методиста. У цьому переконана Тетяна Федоренко — методист Інноваційно-методичного центру, голова місцевого осередку Асоціації працівників дошкільної освіти у м. Кривий Ріг Дніпропетровської області.

— Тетяно, чим живе дошкілля Кривого Рогу? Які освітянські традиції плекає у своєму регіоні?

Тетяна Федоренко: Відверто кажучи, дошкілля Кривого Рогу живе переважно надіями. Звісно ж, це не означає, що сидимо склавши руки й очікуємо на швидкі зміни. Працюємо, намагаємося впливати на хід подій, як можемо.

Маємо й плекаємо власні традиції. Так, у місті функціонує пересувна музейна кімната «Дошкілля Кривого Рогу». У ній, зокрема, експонуємо карту найстаріших дошкільних навчальних закладів міста, фотоматеріали (починаючи від 1949 року). Особливо популярною стала експозиція дитячих іграшок (від 50-х рр. до сьогодні). Доброю традицією стали також зустрічі з ветеранами дошкільної освіти, які й поповнюють професійну історію криворізького дошкілля фотоматеріалами, цікавими спогадами тощо.

— Кривий Ріг — ваше рідне місто?

Т. Ф.: Я народилася на далекій півночі, у м. Воркута, відтак упродовж десяти років жила на Луганщині, і вже протягом 37 років радію життю у Кривому Розі. Тож Кривий Ріг — найдовше за протяжністю місто в Європі — став для мене містом завдовжки в життя. Тут народилися мої сини, тут живуть мої друзі, тут — моя улюблена робота.

— Як гадаєте, у чому полягає складність роботи методиста? Що вважаєте головним у своїй діяльності?

Т. Ф.: Працюю методистом із 1994 року. Добре пам'ятаю свій перший робочий день: тоді мене дуже спантелечив чистий стіл, відчувала занепокоєння, бо сумнівалася, з чого, власне, розпочинати, за що братися передусім. Зараз уже все інакше — тепер думаю, коли встигнути б усе переробити, приділити достатньо часу для всіх завдань.

Робота методиста, немов навігатор — важливо не збитися з курсу. На методистів покладено значну відповідальність, адже їхнє завдання — спрямовувати освітній процес, скеровувати інших фахівців тощо. У нашій непростій праці головним вважаю Його Величність Професіоналізм.

— Методисти і педагоги перебувають в «ієрархічних» взаєминах чи наставницько-партнерських: як на практиці складається?

Т. Ф.: Методист та педагог — насамперед мають бути партнерами. Переконана у цьому. У нашому колективі партнерські взаємини є найефективнішою формою співпраці. З іншого боку, кожен робить власний вибір. Складається по-різному. Кожна людина вибудовує взаємини з оточенням і колегами так, як їй здається, є найправильніше. Тому засуджувати чи критикувати за це недоцільно. Маємо з розумінням ставитися до тих чи тих професійних ситуацій. Професійна виваженість — ось секрет успішної роботи методиста.

— Нині серед освітян відчувається своєрідна «гонитва» за інноваціями. Вона виправдана?

Т. Ф.: Коли йдеться про виховання дітей, будь-яка гонитва неприпустима. Аби бути насправді новатором і гордо про це заявляти, треба мати вагомі підстави для цього, апробовані й перевірені часом. Осердям новаторства, впевнена, має бути багаторічний практичний досвід, великий багаж знань та умінь. Без них ті чи ті інновації ризикують стати звичайнісіньким плагіатом. Аби розпізнати перспективний досвід, треба на високому фаховому рівні володіти відповідною інформацією.

— Поширювати та презентувати свій досвід, бути медіаактивними — професійна вимога педагогів?

Т. Ф.: Медіаактивність — особистий вибір кожного. Перш ніж поширювати свій досвід, треба впевнитися у його результативності. Не забуваймо про педагогічну відповідальність, про те, що працюємо з дітьми. Лише апробувавши певну діяльність, переконавшись в її дієвості й доцільності, можна популяризувати її серед колег.

— Як гадаєте, індивідуальний підхід до кожної дитини, про який так багато нині говорять, можливий на практиці, враховуючи проблему перевантаження груп дошкільних закладів дітьми?

Тетяна ФЕДОРЕНКО — методист Інноваційно-методичного центру, голова місцевого осередку ВГО «Асоціація працівників дошкільної освіти» у м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.

Т. Ф.: Видатний педагог Костянтин Ушинський був переконаний, що індивідуалізація має бути основою освітнього процесу. Тому питання індивідуального підходу до кожної дитини мене непокоїть вже 37 років поспіль, із першого дня моєї педагогічної діяльності. Звісно ж, перевантажені групи — далеко не оптимальні умови, аби приділити достатню увагу потребам кожного вихованця. Але це не означає, що не варто плекати індивідуальний підхід у дошкільній освіті.

— Які проблеми дошкільної освіти потребують розв'язання передусім?

Т. Ф.: Найболючіше питання наразі — брак професіоналів. Педагогів, які добре знають свою справу та готові присвятити життя вихованню дітей, — насправді одиниці. І на це не варто закривати очі. Це важливо. Першочерговою проблемою є також поліпшення матеріально-технічної бази дошкільних навчальних закладів.

— Чи не складається у вас враження, що в суспільстві більше уваги приділяють шкільній освіті, вищій тощо порівняно з дошкільною?

Т. Ф.: Річ у тім, що уваги достатньо, а от реально помітних дій зовсім мало. Створення додаткових місць, поліпшення умов перебування дітей у дитячому садку, професійна підготовка педагогів — усе це потребує нагального розв'язання. Утім ми не скаржимося, адже розуміємо, що всім нині нелегко.

Розмову вела
Ольга ЧУЛЮК-ЗАГРАЙ